

RADERDIEREN VAN MEIJENDEL.

(15e Mededeeling van de Commissie.)

Vervolg van blz. 39.)

- 12e. *Habrotracha crenata*. (Murray) (fig. 13). Deze is gemakkelijk te herkennen aan de bultvormige verbreeding van het voorlaatste rompsegment en de knobbeltjes, die den romp en den voet bedekken. Overigens komt de soort sterk met *H. constricta* overeen. De corona is duidelijk smaller dan de kop bij de mondhoecken; tusschen de beide deelen van het raderorgaan is slechts een spleetvormige ruimte; de bovenlip is hoog driehoekig, de kauwer heeft $\frac{7}{7}$, naar achteren dunner wordende ribben; de sporen, korter dan het voetsegment breed is, zijn gescheiden door een kleine tusschenruimte, en hebben een eenigszins S-vormig gebogen binnenrand; de voet, zoowel als de sporen, zijn met punten bezet.

fig 13. *Habr crenata*

- 13e. *Habrotracha flava* Bryce (fig. 14). Corona iets breeder dan de kop bij de mondhoecken; ruimte tusschen de beide deelen van het raderorgaan vrij groot, deze beide deelen verbonden door een vliesachtig membraan, dat zich tot den rand van de raderschijven uitstrekt, en in 't midden een klein uitsteeksel draagt; bovenlip laag, driehoekig; 3e kopsegment zeer lang; kauwer vrij ver naar achteren gelegen, vrij groot (23μ) met $\frac{5}{5}$ ribben, waarvan de eerste grof zijn, terwijl die meer naar achteren fijner worden; de voet, die bij dieren met ontplooid raderorgaan steeds onder het lichaam verborgen is (wat trouwens bij vele soorten gebeurt), draagt twee korte breede sporen, gescheiden door een groote tusschenruimte; aantal teenen 3, zeer kort, en schijnbaar uit korte buisjes bestaande. Kleur van het geheele dier geelbruin, van de maag meer donker roodbruin.

Deze soort heb ik in de litteratuur alleen kunnen vinden in het artikel van Bryce (litt. no. 19), waarin ze beschreven is. Toch is zij niet zeldzaam. Men vindt ze echter uiterst zelden in mos, ten minste ik heb ze daar nog niet gezien. Den eersten keer trof ik ze aan in een monster van een dikke laag Pleurococcen van een steen op de Soesterheide, dat ik van den Heer Wachter ontving, omdat hij daaruit wormvormige dieren had zien kruipen. Dit bracht me er toe meer dergelijke pleurococcenlagen te onderzoeken en in 90% ervan kwam deze soort werkelijk voor, mits de onderlaag steen was. In Meijendel vond ik ze dan ook direct, toen ik wat van de groene laag meenam, aanwezig op de dakpannen van een schuur bij de uitspanning. Andere soorten raderdieren kwamen hierin niet voor, evenmin als in de meeste andere dergelijke Pleurococcenlagen.

Het eigenaardige was echter, dat in de eerste dergelijke monsters, waarin ik deze dieren te zien kreeg, deze vivipaar waren, (d.w.z. dat ik dikwijls volwassen dieren zag met jonge in het lichaam, of met eieren, waarin zich de kaken reeds ontwikkeld hadden), hoewel anders alle *Habrotracha*soorten ovipair zijn en de ontwikkeling der kaken eerst begint, nadat het ei is afgelegd. De *Habrotracha flava* van Bryce was echter niet vivipaar, en evenmin een soortgelijke vorm, die voor kort in korstmos op een boom gevonden werd¹⁾. Mr. Bryce schreef me, dat dit vivipaar zijn waarschijnlijk slechts schijnbaar was, een

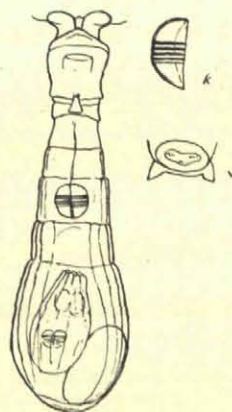

fig 14. *Habr flava*

¹⁾ Deze week bovendien nog iets van de beschreven soort af, doordat het aantal ribben van den Kauwer $\frac{6}{6}$ of $\frac{7}{7}$ was, evenals het type van Bryce. Het membraan tusschen de deelen van het raderorgaan reikte ook minder hoog.

afwijking tengevolge van bijzondere omstandigheden, die het dier belette de eieren op tijd af te zetten. Hij zelf had ook bij *Habr. constricta* gevonden, dat een exemplaar, dat op een voorwerpglas bewaard was, plotseling vivipaar was geworden en meende *dit* toe te schrijven aan het feit, dat het dier door drooglegging niet in staat was, het ei kwijt te raken, en dat dit ei zich nu binnen het lichaam verder ontwikkeld had, en dat iets dergelijks nu hier in de natuur plaats greep. Een feit is, dat ik enkele dieren aangetroffen heb met een jong en tegelijk met diverse eieren in verschillende staat van ontwikkeling. In elk geval kwam dit feit voor bij alle ex. uit het eerste monster. Later heb ik dit niet meer zoo

nauwkeurig nagegaan, maar zal het in het vervolg natuurlijk wel doen.

14. *Habrotocha milnei* (Bryce) ? (fig. 15) ¹⁾, heb ik evenals de vorige soort eveneens slechts in één monster aangetroffen. Het raderorgaan is smaller dan de kop bij de mondhoeken; de raderschijven duidelijk gescheiden, de bovenlip laag driehoekig, nagenoeg boogvormig gerond; de kauwer, lang 18μ , heeft de formule $2\frac{1}{2}$, de sporen zijn driehoekig, iets kleiner nog dan de helft van de breedte van het voetsegment, waarop ze zijn ingeplant, en zijn niet gescheiden door een tussenruimte.

Kenmerkend voor de soort zijn de eieren. Deze zijn ovaal, $\pm 57 \times 35\mu$ groot, en geheel bedekt met een groot aantal halfbolvormige wratten, zooals in de figuur is aangegeven bij een dier, dat blijkbaar zeer spoedig dit ei zou afleggen. — Van dit laatste maakt Bryce geen gewag (Litt. no. 25), bovendien geeft hij duidelijk op, dat de bovenlip boven puntig toeloopt.

15e. *Habrotocha* A (fig. 16). De soort heb ik wel niet veel gevonden, maar is misschien toch wel meer aanwezig, daar zij vooral (of uitsluitend?) schijnt voor te komen in korstmossen, en deze heb ik nog weinig onderzocht.

De breedte van de corona (= 46μ) is grooter dan de breedte van den kop bij de mondhoeken (= 34μ). De schijven staan op een paar hooge stelen, en zijn gescheiden door een breede tussenruimte, terwijl aan de binnenzijde ervan een hyaline zoom wordt aangetroffen. De bovenlip is zeer laag, boogvormig, waardoor de brug, die de stelen verbindt, duidelijk te zien is. In 't midden van deze brug een klein stekeltje. Kauwer vrij groot (19μ) met $\frac{3}{3}$ ribben, soms nog met een vierde dunnere; sporen breed driehoekig, 7μ lang, iets meer dan de helft der breedte (= 13μ) van het voetsegment waarop ze zijn ingeplant, gescheiden door een kleine tussenruimte. Aantal teenen 3. Lengte van het dier kruipend $\pm 315\mu$, met ontplooid raderorgaan $\pm 250\mu$. Romp licht geelbruin.

16e. *Habrotocha* (?) B. (fig. 17). Een ook op andere plaatsen van ons land, vooral tussen mos op boomen, niet zeldzame soort, zoodat ik niet begrijp, dat ik ze in de litteratuur niet heb kunnen vinden. De breedte van de corona (30μ) is ongeveer even groot als die van den kop bij de mondhoeken, de ruimte tussen de beide deelen van het raderorgaan smal spleetvormig, de bovenlip hoog driehoekig; de kauwer lang 16μ heeft $\frac{3}{3}$ fijne ribben, soms nog met een 4e fijnere, de sporen zijn driehoekig $\pm 5\mu$ lang, gelijk aan de helft van de breedte van het voetlid, waarop ze zijn ingeplant.

Aantal teenen 3. Lengte met ontplooid raderorgaan $\pm 200\mu$, kruipend $\pm 240\mu$.

In sommige gevallen, vooral bij dieren zonder voedsel in de maag, was een smalle

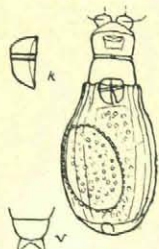

fig 15 *Habr milnei* (?)

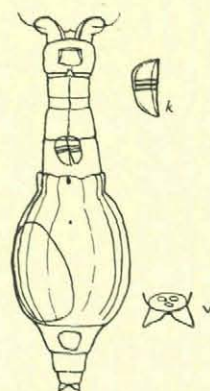

fig 16. *Habr. A*

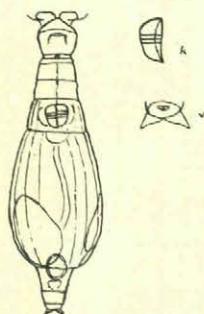

fig 17
Habrotocha (?) B

¹⁾ Op de raderschijven is bij deze soort een afzonderlijk haar geteekend. Dit komt bij zeer vele (misschien bij alle) soorten voor, maar is niet steeds even goed te zien. Waar dit haar niet geteekend is, wil dit niet zeggen, dat het ontbreekt.

maagbuis zichtbaar, en werden de dieren met karmijn gevoederd, dan was deze maagbuis steeds te zien, maar van een korrelbeweging in deze maagbuis, die men bij de Philodininae anders altijd vindt, is bij deze soort niets te bespeuren, anders zou ik ze zeker tot het geslacht *Macrotrachela* gerekend hebben.

Van de overige soorten van het geslacht *Habrotrachela*, die ik ons land gevonden heb, kwamen *H. elegans*, *lata*, *longiceps*, *longula*, *munda*, *pusilla*, *roeperi* en *tridens*, alleen tusschen waterplanten voor en zijn dus in Meijndel niet te verwachten, terwijl ik van de landvormen voor ons land, maar buiten Meijndel, nog aangeteekend heb: *H. insignis* (op één plaats), *H. spicula* (op één plaats), *H. penardi* (3 plaatsen), *H. eremita* (2 plaatsen) en *H. aspera* (2 plaatsen).

Van de 7 geslachten der Philodininae, die niet uitsluitend parasieten bevatten, hebben er 5 of 6 één of meer vertegenwoordigers in Meijndel. Alleen van het geslacht *Dissotrocha* werden er geen gevonden, maar de 3 voor Europa bekende soorten komen alleen tusschen waterplanten voor, vooral in sphagnum.

Van het geslacht *Rotaria* werden 2 soorten gevonden:

17e. *Rotaria Rotatoria* (Pallas) (= *Rotifer vulgaris*, Schrank) (fig. 18), uitsluitend een waterdier, maar dan ook overal en algemeen te vinden. In Meijndel kwam ze dan ook voor (en daar alleen) in de duinplassen van vak 11.

Corona breder dan de hals, zelfs breder dan de romp. Stelen van de corona kort, raderschijven sterk afgeplat met breede tusschenruimte. Bovenlip zeer breed, naar voren bijna tot den rand der raderschijven reikende. Op het rostrum 2 roode oogvlekken, soms met nog kleinere vlekjes er onder. Hals, romp en voet langzaam in elkaar overgaande. Kauwer met $\frac{2}{2}$ (soms $\frac{3}{3}$) ribben. Sporen $\pm 1\frac{1}{2} \times$ de breedte van het voetsegment, doornvormig.

18e. *Rotaria sordida* (Western) (= *Callidina longirostris*, Janson) (fig. 19), is de onder de rotaria's. en ook de eenige ervan zonder oogvlekken, en is aan de lederachtige huid en het buitengewoon lange rostrum, dat zelfs bij ontplooid raderorgaan nog tot den rand der raderschijven reikt, of zelfs er boven uitsteekt. Overigens komt de vorm van corona en bovenlip met die van de vorige soort overeen, alleen is de bovenlip hoger. Naast de antenne aan elke zijde een sterke verdikking. Kauwer met de formule $\frac{2}{2}$. Romp breder dan hals en voet, toch meestal langzaam in elkaar overgaande. Sporen lang sabelvormig, drieledig.

Alle andere *Rotaria*'s zijn waterdieren.

Veel rijker aan soorten is het andere 3-teenige geslacht. n.l. *Macrotrachela*, waarvan de minderheid in water voorkomt. Ook bij deze is de meest voorkomende formule van den kauwer $\frac{2}{2}$, terwijl de bovenlip maar zelden éénlobbig is, zooals bij het geslacht *Habrotrachela* meestal het geval is. Hiervan kwamen voor:

19e. *Macrotrachela ehrenbergii* (Janson) (fig. 20).

Raderorgaan ongeveer even breed als de kop bij de mondhoeken. Ruimte tusschen de deelen van het raderorgaan smal. Bovenlip hoog, breed driehoekig en met afgeplatten top, zij bedekt een groot gedeelte van het raderorgaan. Kauwer (lengte $\pm 19 \mu$) met $\frac{2}{2}$ vrij grove ribben. Sporen bijna zoolang, als de

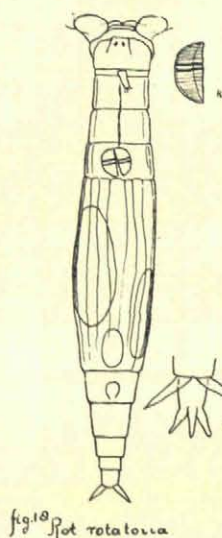

fig. 18 *Rot rotatoria*

eenige landvorm direct herkenbaar

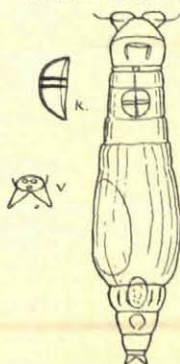

fig. 19 *Rot sordida*

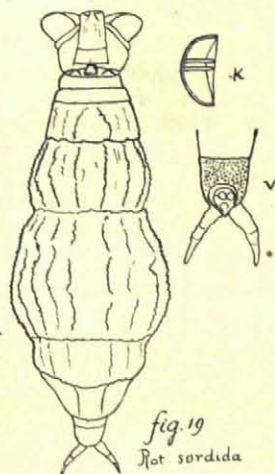

fig. 20 *Macr. ehrenbergii*

breed e van het voetsegment, breed driehoekig, binnenrand S-vormig gebogen. Het voorlaatste rompsegment meestal scherp van het overige gedeelte van den romp gescheiden. Nog al veranderlijk wat grootte en robustheid betreft.

Een algemeene soort.

fig. 21 *Macr. nana*

20e. *Macrotrachela nana* (Bryce) (fig. 21). Gelijkt veel op de vorige soort maar is kleiner en slanker. Corona iets smaller dan de kop bij de mondhoeken, beide deelen van het raderorgaan gescheiden door een smalle tusschenruimte, evenals bij de vorige soort. Bovenlip eveneens hoog, driehoekig, maar met minder breedte top. De kauwer heeft ook de formule $\frac{2}{2}$, maar de ribben zijn fijner en de grootte van den kauwer is slechts $\pm 13\mu$. Sporen slanker.

Ook in de eieren van deze twee soorten bestaat verschil. Met *Habr. milnei* (zie vroeger) zijn *M. ehrenbergii* en *M. nana* de eenige soorten, die ik ken, waarvan de eieren een onbepaald aantal uitsteeksels bezitten. Bij *Habr. milnei* waren het halfbolvormige wratten, bij *M. nana* en *M. ehrenbergii* stekels, terwijl zij echter bij *M. nana* klein en eenvoudig puntig toeloopend zijn, zijn zij bij *M. ehrenbergii* groot, soms zelfs gekromd, en dikwijls afgestompt.

Ook *M. nana* is vrij algemeen.

21e. *Macrotrachela concinna* (Bryce) (fig. 22) kwam eveneens herhaaldelijk voor en is evenmin als de beide soorten in kruipenden toestand gemakkelijk te herkennen. Met ontplooid raderorgaan gaat dit beter.

De corona is ongeveer even breed, of iets breder dan de kop bij de mondhoeken, de ruimte tusschen de twee deelen ervan breder dan bij de vorige twee soorten. De bovenlip loopt ook driehoekig op, maar is aan den top gespleten. De kauwer heeft weer de formule $\frac{2}{2}$, de sporen zijn eenvoudig driehoekig, korter dan de breedte van het voetsegment, waarop zij zijn ingeplant, en of zonder, of met kleine tusschenruimte tusschen beide.

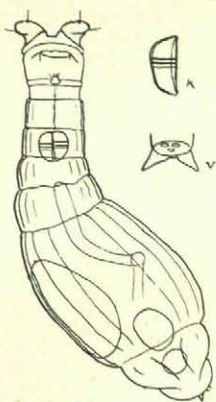

fig. 23

Macr. musculosa

22e. *Macrotrachela musculosa* Milne (fig. 23) is even algemeen, buiten Meyendel algemeener dan de vorige soort. Kruipend is zij langgestrekt en behoudt dezen vorm ook meestal, wanneer het raderorgaan ontplooid is, bovendien wordt dan het lichaam dikwijls zijwaarts gebogen, zoodat kop en hals met het overige gedeelte van het lichaam een hoek vormt. Meestal is ook het lichaam gekleurd, de maag tot donker roodbruin.

De corona is duidelijk breder dan de kop bij de mondhoeken, met een breede ruimte tusschen de beide deelen ervan. De bovenlip is vrij hoog, tweelobbig met een breede, meestal U-vormige ruimte tusschen de beide lobben. De kauwer heeft tot formule $2 + \frac{1}{2} + 1$, d.w.z., dat op elke helft 2 zware en één veel dunnere ribbe voorkomt. Sporen groot, bijna zoo lang als het voetsegment, waarop zij zijn ingeplant, breed is, met S-vormig gebogen binnenrand. Tusschen de 2 sporen een duidelijke tusschenruimte.

23e. *Macrotrachela plicata* (Bryce) (fig. 24). Komt in habitus wel wat met de vorige soort overeen, tenminste wat de exemplaren betreft, die in Meyendel voorkomen, maar is, zelfs kruipend toch direct van alle andere Philodinidae te onderscheiden, doordat het laatste rompsegment aan de achterzijde, zoowel dorsal als lateral, verbreed is, en over het volgende voetlid heen welft. Deze achterrand is bovendien bij den typischen vorm of naar de rugzijde, of zijwaarts in 2 vleugels uitgetrokken, die soms zelfs zeer lang kunnen zijn (var. *hirundinella*). Zooals gezegd is, was

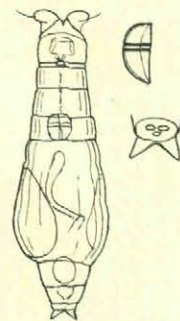

fig. 22 *Macr. concinna*

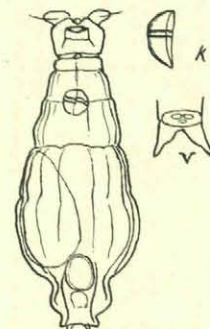
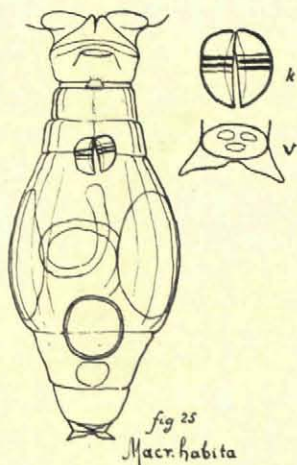

fig. 24

Macr. plicata

deze achterrand bij de exemplaren uit Meijendel alleen verbreed, zooals ook in de meeste gevallen bij de andere Nederlandsche exemplaren. De var. *hirundinella* heb ik slechts éénmaal gevonden. Overigens is de corona breder dan de kop bij de mondhoecken, de bovenlip tweelobbig met een breede V-vormige ruimte tusschen de beide lobben, waarachter men meestal duidelijk een knotsvormige ligula ziet, die waarschijnlijk op de brug tusschen de stelen is ingeplant. De formule van den kauwer is $2\frac{1}{2}$, de sporen lang en zwaar, even lang, als de breedte van het voetsegment, waarop zij zijn ingeplant; zonder of met kleine tusschenruimte tusschen beide. Binnenrand van de sporen S-vormig, buitenrand dikwijls concaaf. Vrij algemeen.

24e. *Macrotrachela habita* (Bryce) (fig. 25) is veel minder algemeen in zooverre, dat het aantal monsters, waarin ze voorkwam, wel vrij groot was, maar dat het aantal exemplaren in één monster steeds zeer gering is.

Deze soort behoort tot de grootere, en is direct te herkennen aan die meerdere grootte, aan de breede, wijd uitstaande sporen, met sterk S-vormig gebogen binnenrand, en aan den zwaren knobbel op den rug van het voorlaatste voetsegment.

De corona is breder dan de kop bij de mondhoecken, met groote tusschenruimte tusschen beide deelen ervan. De bovenlip is zeer hoog en bestaat uit twee lobben, die door een bijna spleetvormige ruimte zijn gescheiden. De groote kauwer heeft evenals *Macr. musculosa* de formule $2+1\frac{1}{2}+1$, de sporen zijn breed met S-vormig gebogen binnenrand en zijn gescheiden door een kleine tusschenruimte.

25e en 26e. *Macrotrachela quadricornifera* Milne α en β . (fig. 26 en 27) is herkenbaar aan 2 aanhangsels op de rugzijde van het

1e voetlid, die met de twee sporen de vier aanhangsels vormen, waaraan het dier zijn naam te danken heeft. De twee aanhangsels van het 1e voetlid zijn echter bij de twee vormen verschillend: bij den eenen zijn ze tepelvormig (fig. 26) bij den anderen plaatvormig (fig. 27) en daar de dieren overigens veel op elkaar gelijken, meende ik aanvankelijk met variaties van één soort te maken te hebben, totdat ik bij kweeking van beide vormen bemerkte, dat hun eieren verschillend waren. Bij die met plaatvormige bijsporen waren ze (zie fig. 27, ei) zuiver ovaal, en ongeveer $87 \times 57 \mu$ groot, bij die met tepelvormige bijsporen zijn ze kleiner n.l. $71 \times 44 \mu$, maar bovendien aan de beide uiteinden met verdikte polen voorzien (fig. 26, ei). Het zullen dus wel twee verschillende soorten zijn. De teekening, die Milne zelf geeft is niet duidelijk en hij geeft geen beschrijving van den vorm der bijsporen. Janson, daarentegen teekent duidelijk tepelvormige, zoodat ik deze voorloopig maar als de soort van Milne zal beschouwen¹⁾.

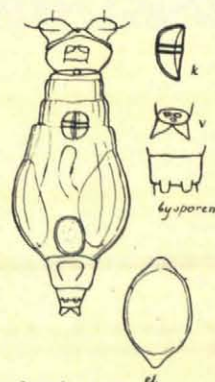
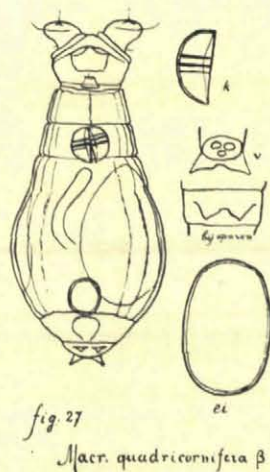

fig. 27
Macr. quadricornifera β

fig. 26
Macr. quadricornifera α

Beide hebben hetzelfde habitus. De romp is, ook wanneer ze kruipen sterk verbreed, het raderorgaan is breder dan de kop bij de mondhoecken, de ruimte tusschen de deelen van het raderorgaan is breed. De bovenlip is laag boogvormig maar is aan den top bij de eene soort anders gevormd dan bij de andere (zie teekening). De kauwer heeft meestal de formule $2\frac{1}{2}$, soms $2+1\frac{1}{2}+1$, welke laatste

¹⁾ Uit een correspondentie met Mr. Bryce bleek me, dat ook deze *M. quadricornifera* α , als de soort van Milne beschouwt. Deze heeft bovendien in *Sphagnum* nog een derde soort op deze gelijkende gevonden, die hij genoemd heeft *M. quadricorniferoides*.

dikwijls (of altijd?) bij den vorm β optreedt. Sporen driehoekig, kleiner dan de breedte van het voetsegment, met eenigszins S-vormig gebogen of rechten binnenrand bij vorm α , en sterk S-vormig gebogen binnenrand bij vorm β .

In het algemeen zijn de exemplaren van vorm β groter, maar bij beide vormen is het verschil in grootte op de eene of op de andere vindplaats soms vrij sterk. Vorm β is, geloof ik, meer algemeen dan vorm α , tenminste was dit het geval bij de laatste onderzochte monsters, toen ik meer op het verschil letten ging. Een enkele maal kwamen ze alle twee in één monster voor.

(Wordt vervolgd).

M. DE KONING.

UIT DE TIJDSCHRIFTEN.

Tijdschrift van het Kon. Ned. Aardrijkskundig Genootschap. DL XLVI No 3 Mei 1929.

Bijdrage tot de geologie der vlakte van Bandoeng door Dr. Ch. E. Stehn en Dr. J. H. F. Umbgrove met schetskaarten, diagrammen en foto's.

De ondergrond en westrand van de Bandoengsche vlakte bestaat uit jongtertiaire koraalkalksteen, ten deele bedekt door vulkanische afzettingen maar grootendeels door afzettingen van een thans verdwenen groot zoetwater meer, dat ontstaan moet zijn door opstuwing van de Tjitaroem. Een aantal fossiele vondsten wordt beschreven en afgebeeld o.a. resten van Runder-, Varkens-, en Hertens-soorten.

Korte Schets van de ontwikkeling der Oceanographie en de expeditie van H. M. „Willebrord Snellius” door J. Luymes. Een bespreking van vroeger diepzeee-onderzoek o.a. van de Siboga-expeditie naar aanleiding van de uitrusting en de plannen van de Willebrord-Snellius-expeditie, die thans naar Indië vertrokken is voor een diepzeee-onderzoekstocht van 2 jaren in de Oostelijke helft van de Indische Archipel.

Het Kratermeer Bawang Aso (Borneo) door H. Witkamp.

Een Uitbarsting van de Modderwel Kesanga op Java door J. C. Lamster, met foto en kaart.

De erupties van deze „moddervulkaan” zijn niet van vulkanischen aard, daarom wordt aangeraden liever van „modderwel” te spreken. Heftig zijn de uitbarstingen wel, tenminste die in 1910 en 1914 duurden ongeveer een week en gingen gepaard met een kanonnade van heftige knallen, waarbij modder tot 100 M. de lucht in geslingerd werd.

Natuurhistorisch Maandblad. Orgaan van het Natuurh. Genootschap in Limburg 18e jaarg. No. 4, 26 April 1929.

Op de maandelijksche vergadering van 3 April 1929 bespreekt den heer Waage naar aanleiding van een stuk fossiel hout met boorgangen van paalwormen uit den St. Pietersberg uitvoerig de levenswijze van *Teredo navalis*.

De heer Rijk sprak over Phaenologie.

Als vervolg van zijn Beredeneerde lijst der in Limburg voorkomende Zoogdieren opent Rector Jos. Cremers een zeer belangrijk artikel over de Vleermuizen, met mooie foto's o.a. van de groote en kleine hoefijzerneus. De kleine is in de Zuid-Limburgsche grotten vrij algemeen, de groote heel zeldzaam (in totaal 7 ex. waargenomen in Zuid Limburgsche mergelgrotten).

De heer Waage zet z'n artikel voort over Geslachtsbepaling in het Dierenrijk, terwijl P. v. Boxtel bij fraaie foto's iets vertelt van de eigenaardige broedgewoonten van de Klecho (Javaansche boom-gierzwaluw).

De Tropische Natuur Jg. XVIII Afl. 3, Maart 1929.

Kiara-gasten noemt M. Bartels Jr. de vogels en zoogdieren, die de reuzen-vijgenboomen (Soend. „Kiara”) opzoeken, als die rijpe vruchten hebben.

Speciale liefhebbers van die Ficus-vruchtjes zijn behalve verschillende duiven (papegaaiduiven, jufferduiven, muscaatduiven), de neushoornvogels en baardvogels, welke laatste door hun roep de aandacht van andere dieren kunnen trekken naar de vruchtdragende Ficus-boomen in het oerwoud. Van Zoogdieren zijn eenige soorten van apen (waaronder een gibbon) en eekhoorns vaste gasten evenals de Kalongs, de loewak en de bintoeroeng (beermarter).